

шава. Може ли, майчиното сърце да не прости?

ЛИЛИЯ. Не ти ли се вижда, нѣкакъ късно, майко? Не мислиш ли, че днесъ, въ града има мнозина, които отдавна сж му простили?

ЕЛЕНА. Кои сж тѣ? Не сж ли онези, които искаха да дадатъ съвсѣмъ другъ характеръ на престѣплението? Онези, които не гледаха на тази постѣпка като младенческа разпаленостъ, а като, какъ да кажа, като... политическа акция. Кажи ми, знае ли нѣкой, защо Андрей постѣпи така? Майката на онова полудело дѣте, може ли да му прости?

ЛИЛИЯ. А ти какъ мислишъ, защо той хвърли бомбата? Кой го накара? Кой е виновния?

ЕЛЕНА. Най-много баща ти.

ЛИЛИЯ. Татко!

ЕЛЕНА. Да, той, защото му даваше да чете всичко. Да дружи съ всѣки, мислейки, че така ще се оформи самостоятелно, че ще избере самъ своя пътъ.

ЛИЛИЯ. Той го избра и вие го прокълнахте.

ЕЛЕНА. Но какво можемъ да направимъ ние? Нима закона не го преследваше; нима не го осъди обществото, не това общество, което не знае да се подпише, а стѣлбоветъ, интелегенцията. Ние му простихме. Какво искашъ повече? Той е пакъ при насъ и отново ще го огрѣе слънцето на родителската любовъ.

ЛИЛИЯ. И ти наричашъ това любовъ?! Да да, любовъ...некаква своего рода любовъ. По-скоро честолюбие.

ЕЛЕНА. Защо честолюбие?